

h. XII, 23 BR. XII, 23.

11

II n
1647

I. N. 7.

OTTO NEMMA-
GNUM IMPERA-
TOREM AUGUSTUM

*Ex Benevolo Nobilissimi Philosophorum
Ordinis indultu*
PRÆSES

M. CASPAR Sommer /

VVratisl.

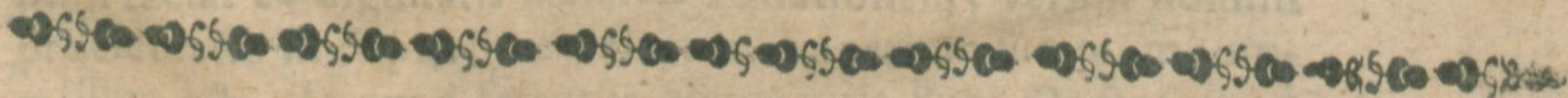
&

JOHANNES Rosenberg /
Crosnensis.

RESPONDENS
Silesii.

*Placido Eruditorum submittunt Examini
in alma Leucorea.*

d. XII. Maji hor. antem. in Auditorio Veteri.

WITTEBERGÆ,
Literis MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.
ANNO M. D C. LXXVII.

ULB Halle
002 100 886

3

12

XX. 88

M. 1

OTTO
GNUM IMPER
TOREM AUGUSTUM

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Vertical text on the right edge of the page, possibly from an adjacent page or a binding label.

I.

tto Henrici Aucupis (a) filius ex Magni VVittekindi (b) stemmate profatus est, qui unus ex Teutonicis Cæsaribus, post Carolum Francum, ob rerum gestarum gloriam, Magni cognomen adeptus est. (c)

(a) Henricus Auceps ille est, qui post Conradi Franconici mortem, Francis atque Saxonibus jura dedit, & collapsas non modo Germaniæ res restauravit, verum etiam plurimarum regionum adjectione insigniter auxit, & adversus Slavorum irruptiones limites probè munivit. Hunc Imperatoribus annumerantibus, id quod vulgò fieri solet, quidam, iique non incelebres Viri movent litem, quos & Henrici movet moderatio, qui, cum nil deesset ad obtinendum Imperatorium decus, fortuna sua contentus, in Regis nomine acquieverit; & Italicorum usurpatio, qui cum Italiæ Regno Augustum quoque nomen sibi rapuerunt. Præter Onuph. Panvin. de Comit. Imperii c. 5. atque Bellarm. l. ii. de translat. Imper. ex nostris Hermannus Conring. Vir in Germanica Historia sua laude major patrocinator huic sententiæ de Imp. Germ. Rom. c. 9. Equidem id asserere ausim, non ideò nomen Cæsaris negandum esse Henrico, quod à Papa coronatus non fuerit, cum solemnis illa, ut vocatur, inauguratio, nihil faciat ad dignitatis Cæsareæ collationem, verum non nisi proclamatio sit & publicatio ejus, cui Imperium summum commissum est. Id quod fatentur omnes juris Publ. Doctores, ad quos hæc doctrina quoque pertinet, vid. Dominicus Arumæus ad Aur. B. discurs. 2. n. 20. Limn. ad A. B. c. 26. §. 4. obs. 9. Reinking

king de regim. Sæcul. Imp. Rom. l. 1. cl. 3. c. 8. n. 8. Carpzov. ad Leg. Reg. c. 2. Sect. 9. n. 14. Ipseque Conring. de Germ. Imp. Rom. c. 13. Et quamvis illorum temporum superstitio, cui & Magni Principes obnoxii fuerunt, ut abstinerent titulo, adegerit Principes quosdam, à Pontifice maximo non coronatos, illud tamen juri, quod vel successione, vel Electione sibi acquisiverunt, nihil quicquam præjudicat. Arduum autem majus dubium illud est, quod non modo Italiæ seu Lombardiæ regnum, verum & Imp. Rom. quæ distincta, esse de Imp. Rom. Germ. c. 9. Conringius docet, Italici sibi rapuerint, nisi dicas injustam fuisse illam usurpationem, & tyrannos vocari à Scriptoribus, invasores illos, adeoque nil decessisse Germaniæ Juribus, quæ in Rom. Imp. per Carol. M. parta fuerint. Nobis hic ultra jis immorari non est integrum. Oldenburger tamen in thes. Rerump. part. 4. p. 303. scribere non veretur Henricum Aucupem à Pontifice ad Imperatorium titulum accipiendum, invitatum fuisse. Sed Abbas Stadenensis ad A. 920. dixisse refert Henricum; *sufficere sibi quod regio nomine appelletur.* Sigebertus ad A. 937. hæc habet: *Henricus licet in vincendis inimicis gloriosus fuerit, quia tamen pacificus fuit, nullam operam dederat, ut effugatis ab Italia Tyrannis, qui quasi conductitii mercenarii alter alteri succedentes, Imperium dilaniabant, benedictionem Imperialem accepisset.* Wittekindus tamen Annal. 1. Luithprandus l. 4. c. 7, Otto Frisingensis l. 6. Chron. c. 18. & ex iis Peucerus l. 4. Chron. tradunt, postremo tempore Romam statuisse proficisci, sed morbo impeditum non valuisse.

(b) Aut. Not. rer. Imp. Rom. Germ. part. 1. d. 20. p. 369. dicam nobis scribit, arguitque nos contra omnem veritatem Henrici Aucupis genus à Wittekindo deducere, secutos Historiæ Saxonici Scriptores accuratissimos diligentissimosque, vid. cum Georg. Fabricio, Petro Albino, Casp. Peucer. l. 4. Chron. qui in monumentis Historiæ Saxonici longè est versatissimus. Remitto inquisituros in veritatem ad Dn. Schurzfl. diss. de Wittekindo M. §. 6. cui addatur Joh. Jacob. Spenerus in Syllog. Gen. Hist. p. m. 307.

(c) Quo de præter innumeros alios vid. Helmoldus l. 1. c. 6. II. Pa-

Patris enim in Imperio Successor (a) omni openisus est, ut tam belli, quam pacis artibus, quibus pollebat Otto, (b) muniret Germaniam, quam præter seditiones & civilia, (c) etiam externa turbabant bella.

(a) Imperium hic intelligo Germanicum, Saxoniam imprimis atque Franconiam, cujus semper Rex audiit Henricus Auceps. quamquam & in jura, quæ Germanis in Italiam Romanumque Imper. per Carolum M. parta supererant, successisse Otto dicendus sit. Illud autem ingens momentum est, quo successionem probamus, quæ in Germaniæ regno tum sub Saxonibus, haud secus ac antea sub Carolingis viguit. Et quamvis Christ. Lehmannus vir alioquin in Historia Germanica longe peritissimus, Electionis vindex acerrimus, nobis adversetur, atque pro sua adstruenda opinione multorum coacervet testimonia Scriptorum, & in iis Wittekindum, quibus probè se munitum credit, & assertum suum ex vocabulo eligendi obtinere sperat: non tamen à nostrâ nos dimovet sententia qui frustra Eligendi vocis urget, significationē. Quis enim nescius est ap. Historicos eos etiam Principes electos dici, qui succedendi tamen gaudent jure, in iis præsertim regnis, ubi successio electione mixta quodammodo & quasi temperata est, ubi Electio non est prima potestatis collatio, sed proclamatio potius publica. Exemplo nobis sunt utriusque regni Bohemici & Ungarici Reges, qui non modo in historicorum, sed & publicorum actorum monumentis electi leguntur, cum tamen non nisi hæreditate adepti sint à majoribus relicta sceptra. Non ergò moramur, quæ vel quondam ex suis tabulis Bohemi, nec Ungari ex Articulis Regni An. 1668. editis pro Electione allegant, successionem hæreditariam non auferentia. Vid. Melch. Goldast. l. 6. de regn. Bohem. cap. 20. & Beati Widmanni Ferdinandi I. Consilarii Information darinnen außgeföhret

führet wird / was das Haus Oesterreich vor Erb. Gerechtigkeit zum Königreich Ungarn gehabt / auch durch Kaiser Ferdinandum erheyrathet worden / ap. Goldast. in Beylagen p. 1. Nobis ex professo hac de re non agendum, sed pro Germanicorum Regum, tum temporis successione hæreditaria pugnamus, Ottonum muniti exemplo, qui sanè non solis populi suffragio, sed veluti hæreditatem Germaniam sunt nacti. Id autem monendū est successisse Ottonem in Germaniæ regno, Italiam verò & Rom. Imperium victricibus armis sibi vindicasse, adeòq; probe Germania à regno Italiæ & Rom. Imp. secernendum est, in quantum scil. illa respiciamus tempora, ne Germania urbi Romæ subjecta credatur, cum potius Roma ejusq; Imper. armis Ottonis devictum Germanis subditum factum sit. Vid. Conring. de Germ. Imp. Roman. c. 12. Lim. Obs. 7. ad A. B. proem.

(b) Rarissimè utriusque virtutis togatæ pariter atqve bellicæ concentus & concordia in uno reperiuntur, quod & Plin. Junior Trajani virtutum excellentissimus laudator in Panegyrico testatur: *Enituit, inqviens, aliquis in bello, sed obsolevit in pace? alium toga, sed non arma honestarunt.* Utroque verò inclaruisse Ottonem in propatulo est. Præter bella enim, quæ in sequentibus recensentur, instituta collegia, exornata atqve dotata redditibus amplissimis, id comprobant, de quibus Sigebertus & Frisingensis referunt, quæ tunc temporis Scholæ & Officinæ pietatis atqve bonarum artium fuere, in quibus educati fuerunt viri Ecclesiæ atqve Reipubl. salutares. Huc pertinet, quod testante Cuspiniano, ludos equestres, quos Torneamenta vocant, privilegiis & libertatibus confirmaverit Otto, quo nobilis juvenus, in spem sæculi nata, maturè bellicis imbueretur artibus, exercereturq; in armorum studio.

(c) Nemini moveat scrupulum, quod seditiones & bella civilia jungamus & quasi confundere videamur, quos tamen Georg. Schonborn. l. 7. Polit. cap. 13. & 15. tanquam distincta proponit. Seditionem enim cum Lipsio l. Pol. 4. esse docet multitudinis in Principem aut magistratum subitum & violentum motum: bellum autem civile, truculentio rem concitationem nominat, in principem aut inter sese, exempliq; loco addit,

si

si in orbe Romano Princeps contra Principem, vel civitas contra Principem, aut aliam civitatem imperialem insurgat: id autem propriè non vocari bellum dicit, sed civilem diffensionem. Enimverò secuti hic sumus Autores in verbis faciles, quibus usque adeò non attenditur differentia, imprimis cum ut plurimum seditiones in bella civilia degenerent. Jam autem, ut ad præsens institutum veniamus, Otto M. gravissimis tumultibus atque motibus exercitus est, quibus comprimendis multum ipsi laborandum fuit. Et testantur Scriptores, quotquot Ottonis I. vitam posteritati descriptam tradiderunt, auspicia gubernationis suæ plena difficultatis, periculorum plena fuisse, bellis undiq; domesticis excitatis, & penè Europa universa in Caput Ottonis conspirante, ut Peucer. l. 4. loquitur. Primos tumultus in Bavaria Arnolphi filii, Arnolphus & Hermannus, ægrè ferentes, quod Patris mortui hæreditate, quam in Bertholdum Patrum contulerat Otto, exciderent, moverunt. Eodem tempore Marchio Brandenburgensis Sigfridus decesserat, cujus Provinciam ab Ottone Gereoni destinatam, frater ejus ex concubina Tanquardus, cui Egerhardus, Franconiæ Dux adhærebat, repulso Gereone, occupaverat. De Marchiis hic obiter notandum est (nec puto usque adeò extra oleas nos divagari) eas jam tum sub Carolingorum ævo innotuisse vid. Ann. Fr. ad An. 788. Regin. ad A. 952. notareq; præfecturam limitum, quam & Romanis in usu fuisse passim ap. Augustæ historiæ Scriptores deprehendimus. Audiamus Alb. Cranzium l. 3. Vand. c. 6. quæ de Marchionibus habet: *in nostris Annalibus nomen Marchionum non legitur ante primum Henricum Saxonem, Romanorum Regem, qui primus, domitis Danis, ad oppidum Slesvicum, cum eò transtulisset Saxonum coloniam, imposuit regioni Præsidem, quem appellavit Marchionem & illi regendos, tuendosq; regni limites provinciam imposuit, quasi Duci limitaneo. Inde quoque cum ordinata per illum prudentissime Saxoniam constituisset, qui agros colere, qui sequi tenerentur militiam, &c. Collocavit in eâ primus Marchionem, qui provinciam tueretur armis quesitam, & augescere contenderet in diem, & quam Romani simili ex causa, dixere provinciam, ille appellavit Marchiam. Marchiam vulgò vocant Saxones districtum unius villicatio-*

nis

nis aut ditionis, inde Feld-Marche nomen duxerunt: ut cum Marchiones dicerent Saxones eam provinciam, quam sui juris esse, per arm. sunt consecuti. Inde praesidi nomen inditum, ut Marchio diceretur, qui illi Jus diceret. Hæc ille. Quo tempore verò hereditariæ factæ sint Marchiæ usque adeò non liquet, nec nostrum nunc est, in id inquirere. Nos ad Ottonem progredimur qui implicitus hisce difficultatibus, ad Bavaricas res comprimendas primum adjecit animum: nec caruit felicibus successibus expeditione, quos & in Brandenburgicis pacandis motibus habuit comites, interfecto à militibus Tanquardo, Brandenburgicis se deditibus. Seditiones hæcæ gravior excipiebat tumultus, Eberhardo Tanquardi socio Autore, qui in perduellionis societatem Henricum, Ottonis fratrem, quem antea ceperat, nunc autem falsa & inani regni spe lactatum dimiserat, pellexerat, Giselberto Lotharingo accedente. Enimverò DEO rebellionis justissimo vindice pro Ottone stante victi sunt hostes atque prostrati: quo de præter Scriptores de Ottonis M. vita Peuc. l. 4. Chron. videatur. Quid quod & ipse filius Ottonis Ludolphus in spem regni educatus, secundis Patris nuptiis, clementiaq; quam Berengario, libertate donato, restitutione Italiæ regni, exhibuerat, offensus, conspiravit cum affine Cunrado, Duce Sveviæ, cui filiam Otto in matrimonium elocaverat, Episcopoq; Moguntino, & Patrem, jam Cæsarem, ex Italia reversum, debellavit. Sed sine prælio fugatus Ludolphus, conclusus intra Ratisbonæ urbis mœnia, fameq; qua longa & arctissima obsidio cinctum & conclusum vexabat, superatus, Patri cum affine sese dedit, veniamq; nudis pedibus ad genua paterna advolutus, & culpam multis lacrimis deprecans impetravit. Vid. Wittekind. libr. 3. Regino libr. 2.

III.

Nam præter bella, quæ cum Bohemis, Danis (b) ac Heneticis (c) qui contra fidem Patri datam rebellabant, gerenda erant, quos ut reprimeret, & Saxoniam limites tutos redderet, Her-

Hermannum Billingium, virum bellicosum
atque strenuum, Ducem creavit, atque Saxo-
niæ præfecit: (d) Ungari quoque, (e) qui Patris
regnum satis afflixerant, (f) immane quan-
tum ferociebant, rati continuis bellis, quibus
Otto defunctus fuerat, fatigatam atque ener-
vatam esse Germaniam. Enimvero animo-
sè nec minori felicitate ferociam illorum re-
tudit Otto, eosque cladibus subinde edocuit,
non deesse frænos, quibus indomita Ungaro-
rum compefci queat audacia: & jure titu-
lum Otto reportavit, ut in Annalibus UN-
GARORUM DOMITOR audiat. Cum
enim repeterent animum, atque cladium ac-
ceptarum obliti, insigni rabie iterum Germa-
niam adorirentur, Otto, collecto ex Saxoni-
bus, Francis, Svevis, Bavaris, Bohemis exer-
citu, post multam ancipitemque pugnam, pro-
pe Augustam Vindelicorum eos ad interne-
cionem cecidit. (g)

(a) Trucidaverat Boleslaus Dux Wenceslaum fratrem, qui
ejurata gentilium superstitione, Christiana pietate imbutus erat,
quem Sanctorum numero adscriptum, autoritate Rom. Pontif. Bo-
hemia religiosè colit (ejus Martyrium describit Æneas Sylvius
Hist. Bohem. c. 14, 15.) Inde auspicia Ottonis Regni periclitatu-
rus arma movit. Quo de bello Reginonis continuator l. 2. quem
Cosmas Pragensis exscripsit. Sigebertus in Chronol. An. 950.
Wittekind. de rebus Saxon. Crantzius l. 3. c. 32. Boreck. Chron.
Bohem. part. 1. Hagecius in Chron. Bohem. part. Confer. Gol-
dast. l. 2. de regn. Bohem. c. 3.

B

(b) De

(b) De bello Danico Adamus Bremensis c. 50. hæc habet :
 Otto Rex postquam omnia regna, quæ post mortem Caroli defecerant,
 suo imperio subjugarat, in Danos armâ corripuit, quos ante Patrem ejus
 bello compressit. Enim vero tunc rebellare moliti apud Heidebam lega-
 ros Ottonis cum Marchione trucidarunt, omnem Saxonum Coloniam
 funditus extinguentes. Ad quam rem ulciscendam Rex cum exercitu
 invasit Daniam, transgressus terminos Danorum apud Schliaswich
 olim positos, ferro & igne totam vastavit regionem, usq; ad mare no-
 vissimum, quod à Danis Nordmannos dirimit, & usq; in presentem
 diem à Victoria Regis Ottonis dicitur. Cui regredienti Haraldus
 apud Schliaswich occurrens bellum intulit: in quo utrisq; viriliter cer-
 tantibus, Saxones victoria potiti, Danos ad naves cedere coegerunt.
 Tandem conditionibus ad pacem inclinatis, Haraldus Ottoni subji-
 citur, regnumq; ab eo suscipiens, Christianitatem in Daniam recipere spo-
 nspondit. Quæ omnia Adamus Bremensis, quæ & Helm. & Staden-
 sis ad A. 918. habent: fideliter exscripsi Cranzius & sua fecit. Saxo Gram-
 maticus l. 10. idem illud in Danos bellum describens, iniquior in
 Germanos est, & fidem suam prostituit multis modis, quæ Cran-
 zium quoque deserit, cum Ottonem concessisse scribat, ut Sleswi-
 censis Marchia, ab Henrico Aucupe instituta, antiquetur. Nam hoc
 Cranzii commentum omni illius ævi idoneo carere testimonio
 præclare ostendit Conring. c. 14. de fin. Imp. qui ex tabulis & Ot-
 tonis I. & III. quæ inter Lindenbrogiana continentur, longè aliud
 clarissimè evincit.

(c) Heneti, Slavi, Venedi una est atque eadem natio, in plu-
 res tamen divisa populos. v. Helmoldus Scriptor præclarus & di-
 ligens, quo nullus Scriptor in historia Slavica est major l. 1. c. 15.
 Felicissimus horum victor fuit Otto M. quod vitæ Ottonis M. hi-
 storiae abundè testantur v. Adamus Bremensis l. 2. c. 8. Wittichin-
 dus l. 2. (d) Ubbon. Emmio hist. rer. Fris. l. 6. Anno Billichius di-
 citur, rectius tamen Billingus sive etiam Ballingus, de quo Wit-
 tich. l. 2. Adam. Bremensis l. 2. c. 2. consuli possunt. Quæ stirps de-
 fecit postmodum in Magno sine prole mascula defuncto. Abbas
 Stad. A. 1106. conf. Andr. Sever. Vellejus not. ad Adam. Bremensis.
 Hist. Eccl. l. 4. c. 4. Tractum autem illum circa Wittebergam no-
 stram, à Sorabis, qui teste Helmoldo Chron. Slav. l. 1. c. 88. inco-
 luerant, purgatum Otto retinuit Cranz. l. 4. Saxon. c. 16. Peuc.
 l. 4. Chron.

(e) Un-

(e) Ungaricæ gentis ante seculum IX. & ultima quidem Arnulphi tempora nulla fit mentio apud Historicos. Sunt autem Ungari Hunnorum in Pannonia successores, qui ex sedibus suis, quas in Scythia habuerunt ultima, teste Reginone ad A. 889. egressi Pannoniam occuparunt. Nobis quo minus prolixiores hic sumus, minimè concessum est, ablego qui desiderio originum hujus gentis cognoscendarum tenetur ad Conring. c. 17. de fin. Imp. Contra quam sentit infelix ille Mausolei Potentissimorum Regum regni Apost. Scriptor in Arpad. VII. Ungarorum duce.

(f) Damna, quæ Germanis barbaries illa, eo ævo nondum mitigata & emollita, intulit, legantur apud Wittek. l. 1. Sigebertum ad A. 904. 910. 913. 915. 917. Peuc. l. 4. Chron. In Henrico Aucupe & Ottone I. & præter Ungaricos Scriptores apud Luitpr. l. 2. c. 1. seqq. & Aventinum aliosque.

(g) Tanta strages Ungarorum fuit edita, quanta hæcenus nunquam fuerat audita, Wittekind. l. 3. Chron. Reichersp. ad A. 955. quod refert tres Ungarorum Duces ad dedecus gentis laqueo suspensos fuisse, vid. & Sigebertus ad A. 955. Aventinus l. 5. cujus hæc sunt: *Otto adserta Germania, populo Christiano liberato, eaq; cade perpetrata ab exercitu Imperatoris & Pater Patriæ salutatus est, quæ ex Wittekindo l. 2. habet. Porro Ungari, qui domi reliqui erant, tanta suorum ruina, animo fracti, vallo, fossa, contra nos sese in locis palustribus muniunt, nedum fines alienos invadere (sicuti per annos quinq; & quinquaginta hæcenus continenter factitarant) animo posthac conciperent, contusi viribus, territiq; potentia Ottonis, ne mutitare quidem de cætero ausi fuere.* Nec audet negare Bonfinius l. 10. dec. 1. cujus verba citat Conring. de fin. c. 17. injuriasq; diluit, quas in Germanum nomen Italus ille Ungaricæ Historiæ scriptor non tam Ungarorum studiosus quam Teutonum inimicus conjicit. Disimulat tamen antea citatus Mausolei Scriptor cladem in Urbo XIII. Duce Ungar. elevatq; quo longè candidior est Nadaynus in Floro Ungarico l. 1. c. 19. ap. amicissimum mihi Autorem dissertationis de gentis Hungaricæ primis incunabulis nuper editæ circa calcem. Egregium Caspar Ens subnectit Epiphonema: *perierant, inqviens, nisi periissent.* Clades enim, quibus furor ipsorum retusus est, ipsis ansa fuit abjiciendi paganam impietatem, recipiendiq; cum Sancto Christi dogmate sanio mentem morumq; cultum.

Omnia autem maximè Germani nominis decus Otto extulit, quod & Italiae regnum & Imperatorium axioma, quod à Carolo Crassi excessu Italici rapuerant, post Arnolphum, (a) repetiit, Teutonibusq; asseruit. Invitatus enim Otto ab Italis & Adelheida (b) pro eâ, quam sibi uxorem, primâ defunctâ destinaverat, liberandâ, primam suscepit expeditionem. Vicit Berengarium (c) victumq; captivum misit in Germaniam, Filio Ludolpho & Cunrado genero permisâ administratione, usque dum libertatem & regnum captivo, tanquam beneficium suum restitueret, non sine filii atque generi offensa.

(a) Cum Carolingorum disidiis perpetuis, vires attritæ essent, eorum autoritas in Italia magnoperè evilit, imprimis Carolo Crassi tempore, ubi Berengarius & alii quidam Longobardiæ proceres, multis ornati beneficiis à Carolo Calvo, conjurationem inirent adversus Carolingos, quæ de vid. Luitprandus Ecclesiæ Ticinensis Diaconus, scriptor illorum temporum à fide & prudentia commendatissimus, quem Berengarius & ipse Otto multis negotiis adhibuit, quiq; sæpius legationes obiit l. 1. c. 6. Regino Abbas Prumiensis hujus ætatis quoque Autor, qui in anno 907. desit, Conringio c. 3. de fin. Imp. doctissimus & nobilissimus Germaniæ Chronographus dictus l. 2. Blondus Dec. 2. l. 2. Berengarius tandem victor Italiae regnum obtinuit Frising. l. 6. c. 15. Peuc. l. 4. Chron. Sigonius l. 6. de Ital. regn. vid. & Conring. c. 9. de fin. Imp.

(b) Filia erat Rudolphi Burgundiæ Regis, quam Berengar. Ticini captivam tenuit.

(c) Be-

(c) Berengarius hic Alberti Marchionis Eporegiæ filius fuit, Berengarii I. ex Gisela filia nepos, qui avo materno extincto, cum Radolpho Rege Burgundorum primum, post cum Hugone Arelatensi Comite, Germanicis auxiliis decertavit. Hugo autem metuens Berengarii potentiam, transegit, ut Berengarius cum filio æquo jure regnarent, ipse totâ Italiâ excederet. Enim verò Lotharius mox decedens soli Berengario regnum reliquit, qui & viduam Lotharii Adelheidam captivavit, & sumto Pontif. Rom. assensu Imperatoris titulo, multa tyrannicè fecit. Ejus tyrannidem Wittekind. l. 3. describit, eo tempore, inveniens, usurpato Imperio regnavit in Longobardia homo fortis & avarus, & qui omnem justitiam pecuniâ venderet Berengarius. Veritus autem singularis prudentiæ reginæ virtutem, à Ludovico Rege Italiæ relicta, in multis eam afflixit, quo tanti decus splendoris extingueret, vel certè obscuraret. vid. Contin. Reginon. ad A. 64. ubi & belli & victoriæ Ottonis, quam de Berengario reportavit, fit mentio. Luitpr. l. 6. c. 4. Ditmar. Merseb. l. 2. Inter has turbas Episcopi Rom. magis magisq; invaluit autoritas, & Romani inter varios Magistratus fluctuare, & non semel ad antiquam suam Remp. & libertatem respicere, ejectisq; Regibus & Imperatoribus, Consules Majorum more sibi creare ausi sunt. Oldenburg. Thes. rerp. Part. 4. p. 108.

(d) Id quod discimus ex illorum temporum historicis, qui ad unum omnes testantur subjectionem Berengarii, qua Ottoni supplex factus Italiam obtinuit. Reginonis enim appendix ad A. 952. hæc habet: *Eodem anno mediante Augusto mense, conventus Francorum, Saxonum, Bavarorum, Alemannorum, Longobardorum publicus apud Augustanam urbem Rhetie provincie agitur. Ubi Berengarius cum filio suo Adelberto, Regi se per omnia in vasallum dedit dominationi, & Italiam iterum cum gratia & dono Regis accepit regendam. Marca tantum Beronensis & Aquilegiensis excipitur, quæ Henrico fratri Regis committitur. Et ibi Berengarius filio suo Adelberto sese subjiciens Ottoni ab eo ut subditus recipit regendam Italiam.* Non dissentit ab hac narratione Wittekindus l. 3. ita enim loquitur: *Interea Berengarius Regem Ottonem alloquitur, in gratiamq; Regis & Reginae susceptus, deditionis sponsonem dat, fœderis, spontanei diem ap. Urbem Augustam designans. Ubi cum conventus fieret, Berengarius manus filii sui Adelberti manibus, implicans (licet olim,*

Hugonem Regem fugiens, Regi Ottoni subderetur) tunc tamen renovata fide coram omni exercitu famulatu Regis se cum filio subjugavit. Et ita dimissus in Italiam remeavit, cum gratia & pace. Audiamus & Luitprandum in Historia legationis suae Constantinopolitanae, quam ipsius Ottonis jussu susceperat, Nicephoro Caesari in Oriente ita narrantem: *palam est, quod Berengarius & Adelbertus sui milites (milites autem ceu notum est iis, qui Juris feudalis, ut vocant, cognitionem habent, Vasalli sunt) effecti regnum Italiae sceptro aureo ex ejus manu susceperant, & praesentibus servis Tuis, qui nunc usq; supersunt, jure jurando fidem promiserunt.* Nec dissentit ab his Otto Frisingens. l. 6. Chron. c. 19. *Otto post multos triumphos Italiam quoq;, quae per plures jam annos Francis s. Germanis alienata fuerat, regno adjudicare parat. Hac eo tempore à Berengario Tyranno multipliciter premebatur &c. Ibi (Augusta) ex omnibus regni visceribus multis in unum adunatis, Berengarius humiliter veniens sese dedit, ab eoq; Regnum Italiae, excepta Marchia Veronensium & Aquilegensium suscepit.* Quae omnia & apud Baronium T. 10. Annal. ad A. C. 852. reperies.

V.

Sed rediit ad ingenium Berengarius, & multa crudeliter in Italia egit, praesertim à Ludolphi morte, multis ejectis in exilium, urgentibus itaq; Italis, (a) ipsoq; Johanne XII. (b) cum exercitu profectus in Italiam, cum prius Ottonem filium successorem declarasset, fugato Berengario, Romam contendit, ubi à Johanne Pontif. & S. P. Q. R. Caesar salutatus atq; coronatus Romanos in fidem atq; obsequium accepit. Enim verò cum mutata voluntate, Ottone, ad conficiendum cum Berengario bellum, absente, Pontifex Alberto, Berengarii filio, urbem traderet, Caesar rediit, occupatamq;

tamq; urbem, ut nullum sine consensu Imperatoris se electuros Pontificem, juramenti religione promitterent, adegit. Johannem autem XII, celebrata Synodo, (e) reum perfidia aliorumq; criminum, loco removit, Leone IIX. substituto, qui Imperatori jus & potestatem eligendi & consecrandi Pontif. Rom. ordinandiq; ea, quæ ad sedem Apostolicam pertinent, item Episcopos constituendi atq; confirmandi contulit. (d)

(a) v. Luitprandus l. 6. c. 6. ubi hanc Ottonis invitationem narrat. Allocationem Procerum Italicorum ad Adelb. Berengarii filium Baronius habet: *vellemus, Domine, hæc ipsorum verba sunt: ut Papiam cum paucis pergās, & tuo genitori dicas, quæ Longobardorum regnum sub nostra ditione committas, quia nos minimè sub illius potestate amplius durabimus. Si vobis committit regnum, nos totis viribus pugnabimus: sin a. Italiae regnum extero commitemus. Cum a. id à Patre obtinere nequiret Adelbertus, utrumq; ab Italis desertum esse patet ex seqq. quæ habet Aut. ; itaq; sine impedimento in Italiam introivit atq; Italiae regnum obtinuit. Hæc Cardinalis profiteretur ex vetusta Beneventanorum ducum historia se referre. Huc pertinent, quæ antea laudatus Luitprandus in hist. legationis Constantinop. habet, ubi Berengarium & Adelbertum quod perfidè violassent, justè quasi defectores & rebelles regno privatos esse.*

(b) Quomodo is ad Pontificatum pervenerit, recenset Luitpr. l. 2. c. 13. *Hoc tempore Romanæ sedis Johannes Ravennas summum Pontificatum tenebat. Hic autè nefando scelere contra jus fasq; Pontificium culmen obtinuit. Theodora scortu impudens hujus Alberici qui nuper hominè exiit, avia (quod dictu etiam nefandissimum) Romanæ Civitatis non inviriliter Monarchiam obtinebat; quæ diras habuit natas, Maroziam atq; Theodoram, sibi non solum æquales verum etiam Veneris exercitio promptiores. Harum una Marozia ex Papa Sergio Johannem, qui post Job. Ravennat. obitum S. Rom. Ecclesie obtinuit dignitatem, nefario genuit adulterio: ex Alberto autem Marchione Albericum, qui nostro tempore Roman. urbis principatum usurpavit. Quæ Luitprandi verba & Baronius habet, quibus ira atque indignatione percitus*

217/1447
citus hæc subjungit: *Audisti temporis hujus deploratissimum statum, cum Theodora senior nobile scortum Monarchiam (ut ita dicam) obtinebat in urbe? Sed unde infami mulieri tanta dignitas? Erat ista nobilis Romana fœmina, senatoria orta propagine, excellens pulchritudine, ingenio versutissima, consuetudine Alberti Tusciae Marchionis potentissimi reddita procacissima, ex quo tamen, quæ audisti, genuit filias sicq; ex adulteri potentia etiam sibi peperit Monarchiam. Nam cum (ut suo loco inferius dicetur) munitio S. Angeli inexpugnabilis reddita ex mole olim Hadriani Augustanorum sepulchro possideretur ab eod. Tusciae Marchione, qui eâ potiretur, urbi quoq; pariter dominari facile posset: hæc pessima fœmina eâ arte dominium urbis est consecuta, possidens arcem, illud in posteros propagare curavit, filias prostituens Pontificibus, sedis Apostolicæ invasoribus, & Tusciae Marchionibus; ex quibus tantarum invaluit meretricum imperium, ut pro arbitrio legitimè creatos dimoverent Pontifices, & violentos ac nefarios homines iis pulsus intruderent. Hactenus Baron. cum quo conf. Frodoardus ad A. 945.*

(c) De Synodo Romana quam Cæsarea autoritate haud secus ac Carolus M. & alii antecessores Imperatores convocavit, v. Luitprand. l. 6. c. 6. & seqq. Roswitha in Paneg. atque Dithmar. l. 2. citante Henrico Meibomio in Sleid. l. 3. de 4. summ. Imp. De abdicatione Johannis præter appendicem Reginon. l. 2. & Sigebertum leg. & Otto Frising. l. 6. c. 23.

(d) Id quod insertum Juri Pontif. est decretum Dist. 63. in Synod. congregata 23. verba ejus ita sonant: *Ad exemplum B. Hadriani, Apostolicæ sedis Antistitis, qui Dn. Carolo victoriosissimo Regi Francorum & Longobardorum, Patritiatus dignitatem ac ordinationem Apostolicæ sedis & investituram Episcoporum concessit &c.* Flocci hîc pendimus, quæ contra Capitulum hoc objicit scabie Hildenbrandina totus infectus Baronius, ceu de Cardinali loquitur Summus & à nobis aliquoties citatus Vir Conring. c. 9. de Imp. Germ. Rom., quod omnipotentiam illam papalem, cui se totum mancipavit, quod immensi laboris & sudoris scopus, hæc finis vastissimi Annal. Operis. Omnes ejus arietes, qui tamen nullam feriendi aut concutiendi vim habent, solidissimè hebetavit l. d. Conring. cujus transcribere verba non opus est, cum brevis nobis sectanda imperetur.

SOLI DEO GLORIA.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Kodak
LICENSED PRODUCT

© The Tiffen Company, 2000

KODAK Color Control Patches

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

